

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

2. Cur Christus reprehe[n]derit Pharisæos, Phylacteria dilatata, & fimbrias
magnificantes?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

CAPVT XIX.

An, & quo modo vel fas, vel vanum sit, Honorem gloriám-
ue appetere?

Vid querantur homines, si vel amittant honorem, vel numquam adipiscantur, quando etiam Ethnici phaleras istas & bullatas nugas contempserunt? Christiani autem quidam, *magni nominis umbram*, & populi existimationem, non solum nihili fecerunt, sed etiam honores & gloriám non sine labe appeti posse sunt arbitrati? Et quidem de Christianis innumera sunt exempla, quorum nonnulla nos inferius sumus allaturi. De Ethnicis hæc memorat Plutarchus. Agesilaus, cum ei nationes, quæ id temporis Graciam incolebant, decreuissent, in clarissimis quibusque ciuitatibus, honoris causa, statuas erigi, rescripsit illis hunc in modum: *Mei nulla sit imago, neque picta, neque scilicet, neque villo alio artificio parata. At Principum vulgus*, ait Plutarchus, *hoc honoris genere se Dijs equiparari credebat, summumque rerum bene gestarum premium arbitrabatur. Agesilaus ipso honesto contentus, negligebat eiusmodi adulationes, malens in sculpi prudentium ac bonorum hominum pectoribus, quam in foro arcus aureusque stare. Eximiam virtutem sponte suam consequitur decus. Nec vlla speciosior statua, quam honorifica bene acte vite memoria* Quare idem rex Agesilaus, cum moraretur in portu, qui Menelai dicitur, mandauit ijs, qui aderant, ne quam statuam aut imaginem in suum honorem erigerent: *Si quod inquebat, praclarum facinus gesti, hoc erit monumentum mei: sin minus, ne omnes quidem statua, cum sint vilium ac nullius rei opificum opera.* Ita sensit Ethnicus, ob contemptum honoris, quam alij ob cupiditatem, magis laudatus; eoque prudentior, quia iudicia, quam testimonia hominum pluris fecit, cum hæc sæpius soleant mentiri, quam illa errare; qua mente oportet esse Christianum?

Ipse profecto Christus Scribarum & Phariseorum ambitionem reprehendens ait: *Omnia opera sua faciunt, ut videantur ab hominibus: dilatant enim phylacteria sua; & magnificant fimbrias. Amant autem primos recubitus in cenis, & primas cathedras in synagogis, & salutationes in foro, & vocari ab hominibus Rabbi. Vos au-*

I.

Plutarch. in
Apoph. La-
con.

II.

Matth. 23. 5.

tem

Deuter. 6. 8.
Num. 15. 38.
Deut. 22. 12.

tem nolite vocari Rabbi. Vnus est enim Magister vester, omnes autem vos fratres estis. Quòd si in phylacterijs non licet gloriam captare, quantò minùs in rebus profanis? Phylacteria enim, id est, conseruatoria, erant membranulæ, in quibus legis præcepta scripta fuere, eas Scribæ & Pharisei circum caput, & circum brachia gestabant, vt perpetuò legem Dei ante oculos haberent, quod D. Hieronymus scribit, etiam suo tempore, ab Indis, Persis & Babylonijs fuisse factitatum. Dilatabant ergo phylacteria, vt ijs plura legis præcepta inscribi possent. Sed quia id faciebant, vt longius conspicerentur, & ipsi legem diligentius, quàm ceteri Iudæi seruare viderentur, dilatatio illa erat reprehensione digna; sicut &, quòd magnificarent, seu maiores facerent fimbrias, eandem ob causam. Fimbria enim fuerant fila quadam non texta, quæ ex infima orâ vestis dependebant hyacinthino colore. S. Hieronymus tradit, eos fimbrias has solitos acutissimis spinis inferere, quibus & cum ambularent, & cum sederent compungerentur, eoque dolore diuinam legem in mentem reuocarent. Quæ res etsi alioqui non mala, mala tamen fiebat, ob inordinatum laudis appetitum. Mendacij quoddam genus est, meliorem velle videri, quàm esse; bonaque laudis causa facere, argumentum vanitatis.

III.

Ioan. 3. 10.
Ita Maldonat. loc. cit.

1. Cor. 3. 4.

Aristot. 4.
Ethic. 3.

Magistros quoque, aut Rabbi non vetat absolute vocari Seruator (cum ipse ad Nicodemum dixerit: Tu es Magister in Israël) sed comparate ad Deum & Phariseos, de quibus loquitur. Ad Deum, vt comparatione illius neminem putemus, neque patrem, neque magistrum esse posse, & ne istos honoris, & amoris titulos illius honori amorique præferamus. Ad Phariseos autem, ne eo modo, quo illi, id est, ambitiose, glorioseque aut præceptores, aut patres appellemur, aliosque appellemus, vt illi appellabant, qui dicebant: Ego quidem sum Pauli, ego autem Apollo, vt suo quisque magistro gloriaretur: nec dubium est, quin patrum, & magistrorum, & alios honoris titulos vel dare, vel accipere hominibus fas sit, quin etiam certis de causis appetere; sed certo modo. Sanè, si Aristoteli aliquid damus, Magnanimitas virtus est, quæ omnium virtutum opera ita exequi studet, vt præbeat magni honoris fundamentum: licet non vt directè feratur in ipsum honorem, saltem à funda-